

Dit is Jurre Brandsma, onze prachtige zoon van bijna 7 jaar. Jurre heeft Down-syndroom en hij is voor zijn omgeving een aanwinst. Blij, interactief, leergierig en liefdevol. Hij gaat naar een gewone basis-school: dezelfde als zijn zusje, die een jaar jonger is. Jurre krijgt daar goede begeleiding, Dankzij gemotiveerd onderwijzend personeel en dankzij de extra begeleiding die vanuit zijn PGB wordt bekostigd.

Het resultaat? Jurre floreert en trekt zich op aan zijn klasgenootjes, die -ondanks dat hij een jaar ouder is dan zij- verder zijn in hun ontwikkeling. Dat doet hem goed. Op zijn beurt leert Jurre zijn schoolgenootjes dat er in de samenleving ook plek is voor kinderen die de pech hebben dat er genetisch iets fout is gegaan.

In de aanloop naar de basisschool heeft Jurre ongeveer twee jaar vertoefd op een medisch kinderdagverblijf. Daar was hij juist het meest ontwikkelde kind: Jurre was bijvoorbeeld de enige die kon praten. Zo droeg hij bij in de ontwikkeling van andere kinderen met een handicap, maar zelf schoot hij daar dus niets mee op.

Terug naar nu, naar de toekomst: Jurre's toekomst. Gaat die zich herhalen? Is hij straks -als gevolg van de bezuinigen- voorbestemd tot het bijzonder onderwijs, waar hij wederom de meest-ontwikkelde is? Gaat Jurre straks opnieuw alleen maar bijdragen aan de ontwikkeling van anderen? Met de voorgenomen *halvering van zijn 'rugzak' vanaf groep 3 lijkt dat zijn toekomst.*

Jurre heeft dus pech, dubbel pech eigenlijk. Allereerst natuurlijk omdat hij een aangeboren handicap heeft. Maar meer nog omdat we een minister van Onderwijs hebben, die maatregelen voorstaat die 'minder bedeelden' nog eens extra benadeelt. Heeft Jurre dus dubbel pech, of wordt ie gewoon dubbel gepakt? De vraag stellen is haar beantwoorden.

Wat zeker is, is dat elke week waarin onze zoon niet tot zijn persoonlijke maximum wordt verleid voor wat betreft zijn ontwikkeling, zijn achterstand verder oploopt. Is dat nodig? Nee,

het is een keuze: úw keuze. De keuze voor het benadelen van mensen die zich niet kunnen verdedigen. Zou dat christelijke politiek zijn?

U heeft uw mond vol over 'steeds meer kinderen met een label' en dat dat stigmatiserend zou werken. Maar ook vroeger waren er kinderen die niet-doorsnee waren, mevrouw Van Bijsterveldt. Hun labels luidden toen nog 'lastig' of 'slecht opgevoed'. Daar schoten die kinderen natuurlijk niets mee op en juist dat was stigmatiserend. De wetenschap op het gebied van gedrag- en leerproblematiek heeft zich de afgelopen decennia enorm ontwikkeld. Dat zou u als minister van Onderwijs moeten weten?

Moderne onderzoeksmethoden leiden vandaag de dag tot een gedifferentieerde en zorgvuldige diagnosestelling. Die diagnose opent de deuren naar maatwerk ondersteuning. Maar omdat die ondersteuning geld kost, degradeert u deze vooruitgang rücksichtloos tot een 'modebeeld'. Wie stigmatiseert hier nu eigenlijk wie? Volgens ons zet en ziet u de wereld op zijn kop.

Onze vrees is dat uw verzoek om input slechts bedoeld is om de schijn van inspraak te wekken. Zodat u met 'schoon geweten' de verwoesting kunt aanrichten waar u zich al aan gecommitteerd heeft. Onze hoop echter is dat u alle input van betrokken mensen werkelijk tot u neemt, zodat uw blik helder wordt.

Eigenlijk voelt dat aan als het -tegen beter weten in- hopen op een wonder. Laat dat nou het wonder zijn dat we Jurre -en alle kinderen waar 'iets mee is'- zo gunnen.

Joan van Duyn & Kees Brandsma